

патриархът му изпратил друго писмо съ същото съдържание въ главнитѣ точки съ тая само разлика, че, като го призовава да му напише за спасителния миръ „просто и безъ двусмислености“, вече не споменува за водене на преговоритѣ чрезъ пълномощници, а самъ решилъ, предполагайки, че Симеонъ ще насочи маршрута си къмъ Ираклея (сегашното Ерекли) или къмъ Силиврия, да се опита още единъ път да получи отъ Симеона лична среща съ надежда, че при личнитѣ обяснения ще сполучи да го склони на миръ. Предположението на патриарха за движението на Симеона къмъ градоветѣ на Мраморно море било предизвикано отъ това, че българскитѣ войски на Галиполския полуостровъ, като не сполучили да преминатъ на азиатския брѣгъ, защото отъ Цариградъ били взети своевременно всички сръдства да осуетятъ тоя опитъ, опжтили се по северния брѣгъ на Мраморно море къмъ горнитѣ градове, или за да се съединятъ съ ония, които вече дѣйствували при Цариградъ, или пъкъ за да служатъ като прикрытие на пѣтя откъмъ Солунъ. Обаче патриархъ Николай не само получилъ отказъ за лична среща, но и се излъгалъ относно маршрута на Симеона.

Третата и последна война на Симеона противъ Цариградъ. — Въ началото на лѣтото 921 г. Симеонъ съ главнитѣ си сили потеглилъ на югъ и, като преминалъ Стара-планина, спусналъ се по долината на Тунджа до Одринъ, който и обсадилъ. Тукъ той разположилъ главната си квартира и мислилъ, докато вървѣла обсадата, да пригответи всички необходими сръдства за превземането на Цариградъ. Обаче, докато Симеонъ се готвѣлъ за грандиозния си походъ, който трѣбало да разреши многогодишната борба между България и Византия, а българскиятъ царъ ставалъ все по-опасенъ за империята, Романъ Лакапинъ отново обърналъ погледитѣ си къмъ Сърбия, понеже тя е била единчкиятъ съюзникъ, който винаги е можалъ да вреди и отвлича българския царъ отъ Цариградъ. Като е знаелъ, че тогавашниятъ князь Павелъ билъ вѣренъ и преданъ на Симеона, Романъ най-първо изпратилъ князь Захария, братовчедъ Павловъ, когото той ималъ при себе си, като го снабдилъ, вѣроятно, съ нужнитѣ сръдства, за да отнеме престола отъ Павла. Захарий обаче нѣмалъ успѣхъ: победенъ и плененъ отъ Павла билъ изпратенъ въ България. Но тая несполука не отчаяла Романа. Докато патриархътъ се стараелъ съ своитѣ умоляващи писма да склони Симеона за миръ, той сполучилъ да направи мѣсто за своитѣ интриги, като настроилъ враждебно Павла къмъ неговия протекторъ: когато Симеонъ потеглилъ въ походъ и обсадилъ Одринъ, Павелъ намѣрилъ, или отъ Цариградъ му сж посочили за най-добъръ моментъ да се обяви за неприятелъ на българския царъ. Щомъ узналъ за отцепването на Павла, Симеонъ веднага далъ войска на Захария и го изпратилъ въ Сърбия, за да свали Павла, при условие, че ще остане вѣренъ на българитѣ. Въ Цариградъ се надѣвали, че тая внезапна измѣна на сръбския князь ще извика българския царъ отъ предѣлитѣ на империята и сръбскитѣ работи надълго ще отвлѣкатъ вниманието му отъ столицата. Но Симеонъ тоя пътъ лесно се разправилъ съ сръбитѣ: Захарий победилъ Павла и завзелъ сръбския престолъ.

Макаръ сръбското възстание и да било скоро усмирено, обаче опитътъ на князь Павла за отцепване силно въздействувалъ върху Симеона. Като знаелъ, че това е дѣло на византийски интриги, той, възмутенъ отъ двуличната политика на ромейскитѣ управители, които отъ една страна го умолявали за миръ, а отъ друга се стараели да въоръжатъ срещу него най-вѣрнитѣ му и преданни съюзници, решилъ да скжса сношенията си съ Цариградъ и въ отговора си до патриарха не само отхвърлилъ всѣко съгласие за миръ, но дори открито заявилъ, че никаква среща нѣма да го убеди въ това при